

Rebecca Zanetti

V UTAJENÍ

Skryj se.

Uteč.

Bojuj.

THRILLER

V UTAJENÍ

Hidden © 2018 by Rebecca Zanetti

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Krejčová, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5471-7 (pdf)

VUTAJENÍ

REBECCA ZANETTI

přeložila Dana Krejčová

VENDETA

*Big Tone, tahle kniha je pro tebe.
Mám tě ráda, miluju tě. Navždy.*

1

V den, kdy se nastěhoval do vedlejšího domu, zakrývala oblohu temná mračna slibující pořádnou bouřku. Pippa se dívala z okna nad kuchyňským dřezem, částečně schovaná za veselými puntíkovanými záclonami. Žluté puntíky na čistoučkém bílém pozadí – takové podle ní mívali na oknech šťastní lidé.

Nosil jednu krabici za druhou přes dvoumístnou garáž, všechno sám, na pažích se mu bouřily vyrýsované svaly.

Obličej měl samé hrany a stíny, spíš tedy stíny než hrany. Neusmíval se, a ačkoliv se ani nemračil, jeho výraz se usadil v tvrdých liniích.

Chlap jako on, nebezpečně pohledný, by asi měl mít přátele, kteří by mu pomohli.

Jenomže neměl. Zatímco odnášel přepravky, stál jeho černý pickup, zaprášený, ale zjevně udržovaný, osaměle na příjezdové cestě.

Pippa několikrát polkla, instinktivně poznala, že to není někdo, koho by bylo radno dopálit, i kdyby sama patřila k lidem, kteří dopalovali ostatní. Což nepatřila.

Chvilí se snažila zabavit počítáním krabic, pak odhadováním jejich váhy a pak si prostě jenom prohlížela toho muže. Bylo mu něco přes třicet, mohl být jen o pár let starší než ona.

Husté černé vlasy mu spadaly ve vzpurných vlnách na límec a propůjčovaly mu neupravený vzhled, který naznačoval, že se o něj nikdo nestará. I když z jeho ramen vyčetla napětí, řeč jeho těla byla ladná. Do očí mu neviděla.

Ta zatracená zvědavost jí nedovolí celou noc usnout.

Ovšem v žádném případě, v naprosto *žádném* případě nepůjde ven, aby svou nezřízenou zvědavost ukojila.

Nový soused měřil hodně přes metr osmdesát, měl široká ramena a dlouhé nohy v obnošených, rozdrbaných džínách. Pokud by člověk mohl být celý tvrdý od hlavy k patě, potom on takový byl.

Nad levým okem se mu stáčela do oblouku jizva a levý biceps mu zdobilo tetování, kříž nebo něco takového. Pippa naklonila hlavu a natáhla ruku, aby mohla trochu víc rozhrnout záclony.

Muž se zastavil a otočil se, dočista jako zvíře, když zpozorní, a obrovskou krabici držel s lehkostí, jako by skoro nic nevážila. Jeho oči, přimhouřené a podezíravé, pozorné a nebezpečné, se upřely přímo na ni.

Zalapala po dechu. Srdce se jí rozběhlo jako o závod. Padla na podlahu pod dřezem. Ne na bok, dokonce ani ne do dřepu – na vydrhnuté dlaždičky dopadla rovnou na zadek. Srdce jí bušilo, když si ovinula ruce kolem holení a položila bradu na kolena.

Kousala se do rtu a se zavřenýma očima zadržovala dech.

Nic.

Žádný zvuk, ani náznak, že by někdo přicházel, žádné zaklepání na dveře. Hrdlo se jí stáhlo tak, že téměř nemohla dýchat.

Po nějakých deseti minutách naprosté nehybnosti zvedla hlavu. Dalších pět a narovнала nohy. Pak se překulila na kolena a natáhla se k dřezu, o jehož okraj zahákla prsty.

Zhluboka se nadechla, vytáhla se do stoje a naklonila se nad linku.

Stál u okna čelem k ní, jeho hrudník zabíral většinu okeních tabulek.

Srdce jí vybuchlo. Zaječela, otočila se a utekla. Z kuchyně se dostala třemi kroky, prohnala se obývacím pokojem a vrazila do starožitného stolku, který stál na stejném místě ode dne, co se nastěhovala.

Nohou jí projela bolest. Upadla a v panice chrčela, jak se plazila kolem pohovky do ložnice. Dlaněmi plácala po vyleštěné dřevěné podlaze, než s brekem dorazila do místnosti a zabouchla za sebou dveře.

Přitáhla si nohy k hrudníku, zády ke dveřím, a jen se natáhla, aby mohla zamknout. Kolébala se dopředu dozadu a snažila se nevydat ani hlásku.

Ozval se zvonek.

Hrud' se jí stáhla a začala vidět rozmazaně. Třes začal od ramen, postupoval k pasu a zase zpátky nahoru. *Ne teď. Ne teď. Bože, ne teď.* Několikrát se zhluboka nadechla a vzala na vědomí nadcházející panickou ataku tak, jak ji to učil doktor Valentine. Občas, když paniku vpustila dovnitř, ji vlastně zahнала.

Tentokrát to nefungovalo.

Ataka ji zasáhla plnou silou a po celém těle jí vyrazil pot. Paže se jí trásly, nohy dřevěněly. Lapala po dechu, viděla rozmazaně a srdce se jí hnalo jako o závod.

Možná to tentokrát bude opravdu infarkt.

Ne. Byla to jenom panická ataka.

Ale *mohl* to být infarkt. Možná lékařům něco v jejích testech uniklo. Nebo to možná byla mrtvice.

Nezvládne to k telefonu, aby si zavolala o pomoc.

Bolelo ji srdce, vlastně ji opravdu hodně bolet celý hrudník. Vzhledla k zámku, chatrné zlaté věcičce, a po čtyřech se odsunula ode dveří k nočnímu stolku. Prudce otevřela zásuvku a šátrala po Xanaxu.

Lupla si tabletku pod jazyk a nechala ji rychle vstřebat. Z hořké pachuti křídý se jí navalovalo, ale nepohnula se, dokud se lék nerozpustil.

Z obývacího pokoje se ozvalo tvrdé klepání.

Ne, ne, ne. Klepal na dveře. Jsou zamčené? Ovšemže jsou zamčené. Vždycky je zamykala. Ale udrží zámek, i když je opravdu kvalitní, takového chlapa venku?

Určitě ne.

Pozorovala ho a on to věděl. Možná to nebyl člověk, který chtěl, aby ho někdo pozoroval, a proto taky stěhoval všechny své věci sám. Horší, poslali ho, aby ji našel? Vypadal tak divoce. Byl rozzlobený?

A pokud ano, co mohla dělat?

Hlavou jí táhly online lekce bojových umění, které poslední dobou brala, ale opět uvažovala, jestli se někdo opravdu dokáže naučit sebeobranu koukáním na videa. Něco jí říkalo, že proti tomu chlápku by jí nepomohly ani všechny lekce sebeobrany na světě.

Ach, proč se paní Maloniová přestěhovala na Floridu? Jistě, postarší dáma chtěla být blíž svým vnoučatům, ale Cottage Grove bylo přece mnohem lepší místo k životu.

Její dům se prodal ani ne za týden.

Pippa doufala, že uvidí, jak si na velkém dvoře se stromy budou hrát a skotačit děti, ale tenhle chlap nevypadal, že má rodinu.

Možná si nějakou přivede, nicméně bylo na něm něco mrazivě samotářského.

Pochopitelně, Pippa zřídka kdy vytáhla paty z domu, takže se možná muži od rodin mezitím změnili.

Ale nejspíš ne.

Zaklepal znovu, tentokrát silněji a naléhavěji.

Otevřela dveře ložnice a vyhlédla za roh. Na vstupní dveře viděla přes pohovku.

Zaklepal znovu. „Madam?“ Hluboký, sytý, jeho hlas snadno pronikal do jejího domova.

Možná zavřeštěla.

„Poslyšte, madam. Já jsem, totiž, viděl jsem vás upadnout a jenom se chci ujistit, že jste v pořádku. Nemusíte otevírat dveře.“ Jeho hlas nestoupal, zůstával dokonale klidný.

Nasála vzduch do plic a pokusila se mu odpovědět, ale vyšel z ní jenom vzduch. Bože, byla marná. Bouchla hlavou o futra v žalostném pokusu se uklidnit.

„Ehm, jste v pořádku?“ zeptal se schovaný za velkými vstupními dveřmi. „Můžu zavolat pomoc.“

Ne. Ach ne. Několikrát polkla. „Jsem v pořádku.“ Konečně ji hlas poslechl. „Opravdu. Všechno je fajn. Nikoho nevolejte.“ Kdyby je nepustila dovnitř, úřady by nejspíš vyrazily dveře, že? To nemohla dovolit.

Za dveřmi bylo ticho, neozvaly se žádné kroky. Zůstával na místě.

Srdce jí bušilo o žebra. Otřela si zpocené dlaně do legín. Proč neodchází? „Dobře?“ zašeptala.

„Jste si jistá, že nepotřebujete pomoc?“ zavolal sytým, hlubokým hlasem. Rozhodně sexy, s celým tím mužským zabarvením, které přicházelo s tak úžasným tělem. „Vážně umím pomoci dámám v nesnázích.“

Co to bylo za hlášku? Snažil se s ní flirtovat, nebo ji uklidnit? Co mu mohla odpovědět? Něco stejně koketního, aby se uklidnil a dál se o ni nezajímal? Mysl měla zamlženou, nic ji nenapadalo. „Jsem si jistá.“ *Běž pryč.* Prosím, musel odejít.

„Dobrá.“ Na přední verandě zadusaly těžké kroky, následovalo ticho.

Byl pryč.

O několik hodin později Malcom West dál odnášel krabice do domu a uvažoval o té hezké dámičce odvedle. U okna se znovu neobjevila celé hodiny.

Věděl, jak zní hrůza, a znal ji dobře. Ta žena, ať byla kdokoli, byla při pohledu na něj za oknem víc než jen vyděšená. Zatraceně. Co ho to sakra napadlo, takhle jít k jejímu domu?

Jejich zadní dvorky měly společný plot a on uvažoval proč. Bydlela snad kdysi v obou domech jedna rodina?

Vyzvedl z auta poslední krabici se svými věcmi a vložil ji k domu.

Možná to byla chyba. Přízemní domek zakoupil, aniž by ho viděl, jen kvůli bílému dřevěnému obložení, modrým okenicím

a pitomému jménu městečka – Cottage Grove. Znělo to mírumilovně.

Už nikdy nezažije skutečný mír a věděl to.

Všechny domy, kvůli kterým mu realitní agent mailoval, byly smutné a zchátralé... až na tenhle. V nabídce byl jenom pár dní a agent tvrdil, že brzy zmizí. Po měsíci zoufalého pátrání po místě, které by nazval domovem, po té koupí skočil.

Všechno bylo tak příhodné, až to vypadalo jako zásah osudu.

Pokud by věřil na osud, což nevěřil.

Prošel prostým přízemním domem a hodil do kuchyně další krabici. Zadíval se na borovice za dřevěným plotem. Prostor byl rozdělený na dvacetiačkové parcely se spoustou stromů, takže si říkal, že ostatní domy vůbec neuvidí, což mu vyhovovalo.

Nicméně jeho dům byl v sousedství jiného a jejich dvorky spojoval plot.

Žádné jiné domy vidět nebyly.

Povzdechl si a začal se obracet k obývacímu pokoji, když jeho pozornost upoutal jakýsi zvuk. Jeho tělo okamžitě přešlo do stavu pohotovosti a on sáhl pro SIG schovaný vzadu za pasem. Našli ho? Někdo právě přišel k předním dveřím.

„Detektive Weste? Nestřílejte. Jsem přítel,“ ozval se hluboký mužský hlas.

Malcolm vytáhl zbraň, její váha v ruce mu byla povědomější než vlastní hlas. „Přátelé se neobjevují bez pozvání,“ opáčil klidně a sledoval oba hlavní východy z pokoje pro případ, že by musel utíkat.

Do kuchyně nakráčel chlapík s rukama volně visícíma u boků. Nejspíš mu bylo něco přes třicet, měl krhavé oči, krátké, rozčuchané hnědé vlasy a ladné pohyby. Jeho pohled ukazoval,

že už viděl pořádné sračky, a v pravé ruce mu trochu cukalo. Snažil se zbavit návyku, co?

Malcolm ukázal zbraní na mužovu hlavu. „Dvě vteřiny.“

Návštěvník se podíval na krabice vyskládané po pokoji a zbraně si zřejmě ani nevšiml. I s tím třesem se pohyboval, jako by se uměl prát. „Není si kam sednout.“

„Stejně se nezdržíš.“ Malcolm mohl během několika minut dojít k autu schovanému půl druhého kilometru od domu a zase odjet. Ten hezký domek byl marný sen a on to věděl v okamžiku, kdy podepisoval papíry. „Nerad bych zničil ty mátově zelené tapety.“ Byly na nich kytičky a on je stejně hodlal vyměnit.

„Tak to nedělejte.“ Chlápek se opřel o zeď a zatřepal rukou.

„Cos přestal brát?“ zeptal se ho Malcolm a ztišil hlas.

Chlápek sebou trhl. „Zbavuju se kamarádů.“

„Jacka, Joseho a Buda?“ hádal Mal, přičemž měl na mysli Jacka Danielse, tequilu Jose Cuervo a starého dobrého Buda Weissera.

„Hlavně Jacka Danielse.“ Ted' se zadíval na zbraň. „Nemohl byste to dát pryč?“

Mal nehnul brvou. „Kdo seš?“

Široká ramena se zvedla v přehnaném povzdechu. „Jmenuju se Angus Force a přišel jsem vám nabídnout příležitost.“

„To jako vážně? Nepotřebuju nověj toustovač.“ Mal vrátil zbraň za pásek. „Běž pryč.“

„Detektive –“

„Už nejsem detektiv. Vypadni z mého domu.“ Rvačka by mu udělala jediné dobře a už si chtěl dopřát, co potřeboval.

„Klídek.“ Force zvedl ruku. „Jen mě vyslechněte. Jsem u nový jednotky zřízený u resortu národní obrany a potřebuju někoho s vašimi schopnostmi.“

Mala začalo pálit na prsou. Jeho hlavní schopností poslední dobou bylo ovládnout se a nevyletět na každého kreténa, ale zřejmě mu to dlouho nevydrží. „Nemám zájem. A teď vypadni z mého domu.“

Force zavrtěl hlavou. „Chápu, že zápolíte s následky náročného úkolu, ale vyhrál jste. Ty parchanty jste dostal.“

Jo, ale kolik lidí přitom umřelo? Přímo před ním? Z koutků očí se začala plížit tma a zužovala mu zorného pole. „Nechceš se tady dýl zdržet, Forci.“

„Myslíš si, že seš snad jedinej s PTSD, ty blbečku?“ hodil po něm Force a přestal se tvářit nonšalantně.

„Ne, ale nehodlám se kvůli tomu s někým kámošit a vylejvat si mu srdce.“ Po zádech mu stékal pot. „Jak jsi mě vůbec našel?“

Force se viditelně uklidnil. „Není tak úplně náhoda, že jsi koupil tenhle dům. Jediný, který se aspoň trochu blížil tomu, co jsi hledal.“ Rozhlédl se po veselé kuchyni staré dámy. „I když je to roztomilý.“

Mal sevřel prsty v pěst. „Ušili jste to na mě.“

„Jo, ušili. Potřebovali jsme tě tady.“ Force ukázal kolem sebe.

Malovi se stáhly plíce. „Proč?“

„Protože jsi nejlepší tajný polda, jakého jsme kdy viděli, a to jsme zrovna teď potřebovali. Smůla.“ Force si třesoucí se rukou prohrábl vlasy.

„Proč?“ zeptal se Mal a už se bál odpovědi.

„Ta pacoška vedle. Je klíčem k jedné z největších domácích hrozeb za celý století. A tady do hry vstupuješ ty.“ Forceovi se přitom zaleskly oči.

No kurva.

2

Pippinu kuchyň plnila vůně úlevy a cukru v podobě čerstvě upečeného banánového chlebičku, sušenek s kousky čokolády a domácího jablečného koláče. Než začal koláč chladnout, tep se jí vrátil do normálu. Téměř.

Jak velkou trubku ze sebe v předchozích hodinách udělala? Snažila se nevyhlížet kuchyňským oknem jako nějaký hrozný šmírák, ale její soused měl návštěvu. Takže ten člověk *měl* přátele.

Drsné, celkem sexy a nebezpečně vyhlížející přátele.

Tedy přinejmenším jednoho přítele. Viděla ho, jak kráčí po chodníku a bez klepání rovnou vstupuje do domu. Byl vysoký stejně jako její soused. Rozcuchané tmavé vlasy a svalnaté paže pod sepraným tričkem. Kdo jsou ti lidé?

Vzdala to, oprášila si ruce a rozvázným krokem úplně jako normální člověk prošla obývacím pokojem k širokému

oknu směřujícím do ulice. Návštěvník měl čistoučkový černý pickup. Velký.

Možná byli ti dva v nějakém klubu černých pickupů. Při té představě se zakřenila. O lidech se dá zjistit hodně podle toho, čím jezdí.

Třeba ona. Měla patnáct let staré, spolehlivé subaru, které si koupila před pěti lety. Sedělo klidně v garáži a používala ho jen asi jednou měsíčně. Prostě jen stárlo a zapadalo prachem. Jako ona.

Její pozornost upoutal pohyb v autě.

Přikradla se blíž k oknu. Někdo seděl na místě řidiče. I když bylo venku chladno, známka teprve začínajícího jara, okénko bylo stažené. Pohovku měla přímo pod oknem, a tak si klekla a přimhouřila oči.

Otočila se chlupatá hlava a její pohled upoutaly bystré hnědé oči. Pes. Zalapala po dechu. Jak mohl ten pes vědět, že se dívá?

Vyplázl jazyk. Pippa se zahihňala. Rozkošné. Pes měl velkou hlavu s tmavou srstí přes oči a nos jako jakousi masku. Viděla v televizi německé ovčáky a vždycky vypadali tak nebezpečně. Tenhle vypadal huňatě a znuděně. Jeho výraz působil dojmem, že je kvůli něčemu naštvaný – možná proto, že ho nechali v autě.

Pippa pomalu zvedla levou ruku a zamávala. Páni, úplně blblá. Možná přišel čas znovu vyrazit ven do skutečného světa. Navštívit obchodák nebo tak něco.

Pes zvedl výš levé ucho. Mohutné plece se mu napjaly, načež vyskočil z okénka a ladně přistál na asfaltu.

Pippa ucukla.

Jako by byl na misi, přehoupl se pes přes keříky mezi oběma příjezdovými cestami a kradl se po té její. Pod hustou hnědou

srstí se mu pohybovaly hladké svaly. Zastavil se na chodníku a očichal špičky jejích tulipánů, které právě začínaly rašit.

Otočil hlavu a pořádně kýchl.

Pippa se zasmála.

Pes zvedl hlavu a pokračoval dál až k jejímu prahu. Tam štěkl. Jednou.

Pippa zamrkala. Tohle bylo poněkud trhlé. Zadržela dech a vyhlédla ven do všech stran. Nic. Domy stály na konci slepé cesty u lesa. Nejbližší dům byl přes třicet kilometrů daleko po klidné silnici.

Pes zaštěkal znovu.

Dobře. Normální člověk by prostě nešel a neotevřel dveře štěkajícímu německému ovčákovi. Pippa se zvedla z pohodlné modré pohovky a otočila se ke dveřím. Od kdy vlastně byla normální?

Odemknout tolik zámků zabralo pár vteřin, pak otevřela dveře a pevně svírala jejich okraj pro případ, že by je potřebovala zabouchnout. „Ehm, ahoj.“

Pes dál seděl a nakláněl hlavu na stranu.

Pippa věděla, že si nesmí dřepnout a naklonit obličej k jeho zubům. A tak natáhla ruku.

Popošel blíž, ruku jí očichal a pak jí ji celou olízl. Tiše zakňučel, natlačil se k ní a snažil se jí olízat všechny prsty až k zápěstí.

Zasmála se a odstrčila ho. Očividně si z ruky neotřela cukr poté, co dodělala koláč.

„Roscoe!“ štěkl z druhé verandy ostrý hlas.

Pippa vyjekla a pes vyrazil, plecemi jí narazil do kolen. Otočil se, doletěl k pickupu a hladce proskočil otevřeným oknem dovnitř. Pippa se zakymácela a pak sebou plácla na zadek. Toho dne už podruhé.

Soused i jeho návštěvník naproti viditelně zbledli.

„Krucí.“ Nový soused se jedním skokem přehoupl přes keře a se skloněnou bradou zamířil k ní. Kdy vyšli ven? „Madam, mrzí mě to.“ Ve vteřince byl u ní a napřáhoval ruku dost velkou, aby s ní mohl obsáhnout celý její krk. Byl tak... velký.

Nemohla dýchat. Ruce jí přimrzly k podlaze.

Prohlížel si ji těma zarážejícíma zelenýma očima a pak se spustil do dřepu, aby měli oči ve stejné úrovni. „Jste v pořádku?“ Jeho hlas, pochmurný, hluboký, dunivý, ji kupodivu uklidňoval. A byl cítit... dobře. Mužností a lesem. „Polekal vás ten pes?“ Otočil hlavu a přes rameno se ohlédl na kamaráda. Ten stál u dveří pro řidiče svého pickupu a pozoroval je.

„Ne,“ zašeptala třesoucím se hlasem.

Soused se zase otočil k ní a plně se na ni soustředil. „A já?“

Polkla. Vzhledem k tomu, že se třásla, vypadala by ještě pitoměji, kdyby zalhala. „Ne.“ Ale co už. Stejně zalhala.

Zachvěly se mu rty a téměř se zakřenil. Ten nepatrný pohyb mu rozjasnil oči natolik, že byly ještě úchvatnější.

Chlapík u pickupu otevřel dveře, pošoupal psa na vedlejší sedadlo a naskočil. „Budu ve spojení, Weste,“ zavolal, nastartoval a na ulici se otočil. Dojel na kraj Pippiny příjezdové cesty a stáhl psovi okýnko. Pes jako by se usmíval. „Co jsem říkal, to platí.“

Soused jménem West se na druhého muže znovu nepodíval. „Řekl jsem ne,“ opáčil dost hlasitě, aby ho muž zaslechl. „Nevracej se.“ Ponurost jeho tónu ještě podpořila jasná hrozba.

Pippa vykulila oči. Takže... nebyli kamarádi. Cokoliv, co by snad chtěla říct, se jí zadrhlo v hrdle.

Pickup spěšně odjel.

West ji dvě vteřiny pozoroval a pak se zřejmě rozhodl. Z dřepu si kecl na její verandu a trhl sebou, když přinutil nohy

v džínách do tureckého sedu. „Bojíte se, tak nad váma nechci stát, ale jste dost malá, co?“

I v sedě se nad ní tyčil. Ale choval se tak mile, že se začala pomalu uvolňovat. „Jste zraněný?“ Zase našla hlas.

Zvedl tmavé obočí. „Levý stehno. Zranění, co se už lepší.“

Dobře. Čas přestat být taková fňukna. Pokud se dokáže chovat normálně, když jenom tak sedí na tvrdých prknech její verandy, může se normálně chovat i ona. Napráhla ruku. „Pip-pa Smithová.“

Paži zvedal pomalu, jako by se opravdu usilovně snažil ji nevyplašit. „Malcolm West.“

V momentě, kdy jeho ruka uchopila její, projely jí paži teplo a šok. Znovu se jí zadrhl dech, ale tentokrát s tím neměl strach nic společného. Chovala se jako nějaká viktoriánská dívka, která se poprvé setkává s mužem. „Nejsem panna nebo tak něco,“ vybředla.

Panebože. Obličej jí zalilo horko. Opravdu to právě řekla?

Malcolm jen nepatrně sklonil hlavu, čímž získal téměř predátorský vzhled, ač mu v očích pobaveně jiskřilo. „To má být pozvání?“

Jasně růžový ruměnec na ženiných výrazných lícních kostech způsobil, že vypadala ještě křehčí. Měla hnědé vlasy po ramena a oči modré jako mořská hlubina. Dokonce i když se kolem ní nevznášel strach, byla v ní křehkost, která v něm vyvolávala pocit, jaký tedy rozhodně nepotřeboval. „Proč vás děsím?“ zeptal se, než stačil zastavit tu svou ztracenou pusou.

Odtáhla hebkou ruku. „Kdo říká, že mě děsíte?“

Bylo to tak očividné, že ani nedokázal odpovědět. A tak spustil zrak k jejímu krku a tepně, jež na něm pulsovala.

Hlavou se mu s příliš známým pocitem prořízla touha rovnou se jí vnořit do hlavy, poznat její tajemství. Existoval dobrý důvod, proč byl policajt. Jenže ten důvod byl pryč. „Jsem to jenom já, nebo všichni muži?“ Proč pořád klade takové otázky?

V dále zaduněl hrom a ona natočila hlavu, aby líp viděla sbírající se mračna. „Proč byl ve vašem domě člověk, kterému jste řekl, ať se už nikdy nevrací?“

Inu. Zjevně nebyl jediný zvědavec. „Býval jsem polda, věci se zvrty a ten chlap po mně chce, abych byl zase polda.“

Prudce se k němu vrátila pohledem, pohyb jako u polekaného ptáčka. Její rty vytvořily malé o.

Do háje. „Máte nějaký důvod, proč nemáte ráda policajty?“ Ta třesoucí se žena nemohla být pro nikoho hrozbou. Angus Force vykládal blbosti. Bezpochyby. „Pippo?“ Měla hezoučké jméno. Roztomilé. Ale bylo na ní něco víc. To už poznal.

Pomalu zavrtěla hlavou. „Ne. Nebojím se policistů.“

Lež. Kupodivu nelhala špatně. Ale ani ne moc dobře. Stále ještě dýchal jen díky své schopnosti hrát s sebou a odhalit klam. A tak se rozhodl hrát s sebou. „Takže mužů.“

Naklonila hlavu jen natolik, aby to bylo zajímavé. Povzdechla si. „Ne. Lidí.“ Svraštila obličej, takže vypadala mladší než na těch svých skoro třicet.

Aha. „Máte agorafobii.“ Bylo zvláštní věst tento rozhovor na verandě, zatímco se schylovalo k dešti. Jemu se ale nechtělo odejít. Pokud se pohne, ona se vrátí dovnitř. Ještě nikdy nepoznal záhadu, kterou by nechtěl rozluštit.

Některé věci se možná nikdy nezmění.

Zavrtěla hlavou, až jí dlouhá kštice sklouzla. „Ne. Ne agorafobii.“ Povzdechla si. „Ale něco podobného. Když něco dlouho neděláte, je pak těžký s tím znovu začít, víte.“

Ani ne. Ale aspoň se rozpovídala.

Otevřel ústa, aby něco řekl, a zastihla ho sladká vůně. Otočil hlavu k jejím pootevřeným dveřím. „Co to proboha je?“ Zvedl nos a začichal. Bylo to to nejlepší, co cítil za hodně dlouhou dobu.

Pippa ztuhla, jako by se vrátila do skutečného světa. Pak se s pomocí dveří vyškrábala na nohy. „Já... no... občas pečů.“ Ruměncem zesílil, když se na něj dívala z ne moc velké výšky. „Hodně. Hodně pečů.“

Vonělo to, jak by to mělo vonět v nebi. Nejspíš ale nikdy nezjistí, jestli je to pravda. Bylo by drzé poprosit? Nejspíš ano. Dovolila by mu koupit si něco z toho, co tu tak nádherně vonělo? Drzé by asi bylo i nabízet peníze nové sousedce za pečené dobroty. Co se slušného vychování týče, nikdy se toho moc nenaučil. Manipulace, to sakra jo. Ale něco v něm, něco, co rozhodně nechtěl blíže zkoumat, se zdráhalo manipulovat s ní. „Umím v mikrovlnce,“ prohodil. „Dobrý nudle.“

„Aha.“ Odsunula dveře a napůl vklouzla dovnitř. Tváří se jí mihla nerozhodnost. Vypadala skoro ztrápeně. Nejspíš měla slušné vychování a teď s ním bojovala.

Přesunul se na nohy a levou zatřepal, protože do ní dostal křeč. Bolest ve stehně byla neustálou společnicí, ale kulka aspoň minula tepnu. Když zase mohl, couvl několik kroků, aby jí poskytl prostor.

Nebesa se otevřela a rozpršelo se.

„Ehm, mohla bych vám dát pár sušenek, jestli chcete.“ Kloub měla úplně bílé, jak pevně svírala dveře.

Krucinál, ty sušenky chtěl. Ale i kdyby nebyl expert, její řeč těla mu ukazovala, že ho nechce uvnitř. Vlastně mu přehrazovala cestu. „Mám špinavý boty,“ zalhal lehce. „Pár sušenek bych si moc rád dal, ale nevadilo by vám, kdybych zůstal na verandě? V ponožkách mám díry a radši bych se nezouval. Moc velký ego, víte.“

Zamrkala, v nádherných očích se jí mísilo opovržení sebou samou s úlevou. Oči měla jasnější než červencová obloha v Montaně. Před lety tam byl kvůli případu. „Jasně. Hned jsem zpátky.“ Zmizela.

Malcolm se nepohnul. Ani o centák. S jejím hypervnímáním by uslyšela vrznutí prken na verandě a zase by se vyděsila. Takže sotva dýchal. Za domácí sušenku, která voní, jako by se měla rozpustit ve chvíli, kdy ji ochutnáte, by udělal skoro cokoli.

Znovu se objevila s velkým košíkem v rukou. „Nate.“ Vrazila mu ho.

Vzal si ho a naklonil se nad něj. Ta vůně ho málem srazila na kolena. „Co to všechno je?“

Šinula se zpátky. „Sušenky, banánový chlebiček a jablečný koláč.“ Pokrčila útlými rameny. „Všechno to nesním.“

„To si ale všechno nemůžu vzít.“ Už ale couval, aby si to nerozmyslela.

Usmála se. „Jasně že můžete. Vítejte v sousedství.“ Pak se rozhlédla po zcela opuštěném okolí. „No. Vítejte tam, kde lišky dávají dobrou noc.“ Pak mu zavřela dveře před nosem.

Sklonil hlavu a zhluboka vdechl. Koláč. Rozhodně začne koláčem. Točila se mu hlava, když se obrátil a deštěm klidně zamířil ke svému vchodu, přičemž už vytukával číslo a zvedal telefon k uchu.

„Chyběl jsem ti?“ byl Forceův způsob uvítání, se zvuky mírného provozu kolem.

Mal kopnutím zavřel dveře. „Chci její záznamy. Neslibuju, že ti pomůžu, ale chci její složku.“ Zavěsil dřív, než ho mohl Angus Force naštvat.

Pak se opřel zády o dveře s košíkem dobrot v rukou a zvědavostí v hlavě. Měl by si znovu zabalit a odjet. Vypadnout odsud.

Jenomže ona mu dala koláč.

3

Pippa se probudila s překvapeným vyjeknutím a prudce se v posteli posadila. V hlavě jí bušilo, žaludek měla stažený v křeči. „Byl to jenom sen,“ zašeptala do tmy. Jenom sen. Nebylo to skutečné. Tohle byla skutečnost. Štípla se do ruky, aby se ujistila.

Au.

Dobře. Třebaže pokoj osvětlovalo noční světlo ode dveří, zašátrala po jasnějším světle na starožitném nočním stolku. Zvyklá na svou rutinu se několikrát zhluboka nadechla a prohlížela si hezký pokojík. Stolky a prádelník natřela velmi jasnou zelenou. Příkrývku měla vesele žlutou a kobereček v uklidňující kombinaci těchto dvou barev. Právý opak tlumených a správných barev.

Sáhla po sklenici vody na stolku a všimla si, že je prázdná. Bolelo ji v krku.

Vymanévrovala z postele, vklouzla do trepek a zamířila ke dveřím ložnice. Pár vteřin trvalo odemknout všechny tři zámky.

Ze zvyku se zastavila, zavřela oči a zaposlouchala se. Dům plnilo poklidné ticho. Žádné divné známky čehokoliv nebo kohokoliv, kdo by tu neměl být. A tak prošla chodbou do kuchyně a ve dřezu si nalila sklenici vody.

Do okna bušil déšť a vítr zesílil v tichý řev. Znělo to hrozivě. Ale mezi mraky prosvítal měsíc natolik, že viděla stromy kývající se za trávou na dvorku, a kolem zběsile poletovalo čerstvě opadané borové jehličí.

Pak ho uviděla.

Malcolm West stál zády k ní uprostřed dvora pouze v boxerkách se zvednutou hlavou a celý se trásl. Déšť ho omýval, zvýrazňoval tvrdé hrany a plochy jeho těla. Které se doslova zběsile tráslo.

Pippě se zježily chloupky na pažích. Tiše přešla k posuvným skleněným dveřím a téměř k nim přitiskla nos.

Světlo bylo natolik slabé, že ho sice rozeznávala, ale celá scéna byla poněkud rozmazaná. Zatínal pěsti. Svaly na pažích a zádech se mu vydouvaly – neuvěřitelně. Hrud' se mu dmula, pohybovala celým jeho trupem.

Ach. Pokud tohle nebyla panická ataka, tak nevěděla, co to panická ataka je. Jedna její část, ta dobrá a spravedlivá, věděla, že by tam měla běžet a nabídnout mu pomoc. Útěchu.

Mnohem silnější část v ní ale zůstala pevně na místě, neschopná se pohnout.

Něco řval, znělo to utrápeně, ztracené ve větru. Ale téměř hmatatelně se v tom nesl hněv.

Pippa couvla od skleněných dveří.

Zablýsklo se a ona nadskočila. Na vteřinku byl celý dvůr osvětlený. Malcolm byl mužný, plný síly. Uprostřed té bouře téměř animální. Vlasy se mu na ramenou kroutily a to úchvatné tělo bylo poškozené. Tři zahojené díry po kulkách na pravém rameni a něco, co vypadalo jako zranění po noži na levé straně hrudníku.

Pippě se zrychlil dech, přitiskla na sklo dlaně. Jak ji mohlo něco tak nebezpečného, někdo tak nebezpečný vůbec přitahovat? Možná opravdu měla to prohnílé jádro, z něhož byla obviněna.

Byl raněný a byl smrtelně nebezpečný. Poznala to stejně dobře, jako znala svou vlastní duši.

Touha připojit se k němu, dotýkat se ho, ji šokovala. Uvolnila jeden ze zámků na dveřích.

Práskl další hrom a něco zavířilo ve vzduchu. Větev ze stromu, kterou chtěla odstranit. Částečně se otočil, nejspíš čistě instinktivně, právě včas, aby ho zasáhla do hlavy.

K zemi šel rychle a tvrdě.

Pippa zalapala po dechu. *Vstávej. Vstávej. Vstávej.*

Nehýbal se. Ležel nehybně na břiše v mokré trávě a holá záda už mu pokrývalo jehličí. Pořád se nehýbal.

Pippa polkla, srdce jí bušilo tak rychle, že skoro nemohla dýchat, když odemykala poslední zámek. Konečně je tu ten infarkt, na který čekala? Musela zabrat vší silou, aby těžkými dveřmi pohnula, ale otevřela je.

Okamžitě na ni zaútočil déšť a vítr.

Co jestli je mrtvý? Rána do spánku dokáže člověka zabít. To přece ví každý.

Zamrkala a podívala se směrem, odkud přiletěla ta větev. Strom se rozlomil a divoce se kymácel. Chtěla někoho pozvat, aby ho porazil. Rozhodně se vyvrátí.

Rovnou na sraženého bývalého poldu.

Byla to její vina. Nezavolala lesníka, protože nechtěla s nikým mluvit po telefonu. Její slabost způsobila nebezpečnou situaci.

Neměla na vybranou. Musela mu pomoci.

Prudce vydechla a vrhla se do toho, přičemž ignorovala svůj strach. Utíkala přes cihlovou terasu do trávy. Divoký vítr soupeřil se zvoněním v jejích uších. Liják narážel na její růžové tilko a kalhotky a lepil jí měkkou látku k tělu. Vlasy jí ve větru vlály a vlhly a musela si z očí shrnovat jejich pramínky a mhouřit oči.

Když k němu dorazila, bosé nohy olepené mokrou trávou, Malcolm se už pokoušel zvednout na všechny čtyři.

Hlava mu visela, mokré vlasy mu zakrývaly obličej. Takhle zblízka bylo násilí, jemuž bylo jeho tělo vystaveno, ještě zjevnější. Kolem levého stehna se mu ovíjela velká jizva po operaci a další zahojená rána po noži se ukázala na levé kyčli.

„Malcolme?“ zašeptala. Hlas jí kradla bouřka, když se dotkla jeho ramene.

Vyskočil tak rychle, že zaječela. Otočil se na patě čelem k ní, rozkročený, pěsti zaťaté. Zelenýma očima mu projel oheň. Hrůza a vztek zostřily drsné hrany jeho tvrdého obličje. Na pravém spánku se mu krev mísila s deštěm.

Chodidla jí zamrzla. Nohy se jí třáslly. Nedokázala se pohnout. Byl o tolik vyšší, o tolik větší než kdokoliv, koho kdy potkala. Kdyby na ni zaútočil, neměla by naději.

Přesto nemohla utéct.

Jemu se v očích pomalu objevovalo poznání, takže vypadal víc jako člověk než zvíře. „Pippo.“ Zvedla se mu hrud'. Klesl na koleno, kolem cákala voda.

Popadla ho za paži, kůži měl kluzkou deštěm, ale stále teplotou. „Nesmíš znovu omdlít. Sama tě dovnitř nedostanu.“ Čistě instinktivně polkla strach a vsunula se mu pod paži. „Svaly váží víc než tuk.“ Už blábolila, když se vzepřela a pomohla mu zvednout se na nohy. „Ty žádný špek nemáš.“ Ani gram. Dokonce i jeho břicho, jak teď viděla, bylo vyrýsované. „Proto jsi tak těžký. Neutáhnu tě.“ Vážil nejmní o půl metráku víc. Spíš ještě o víc.

„Nic mi není,“ zašišlal a klopýtal vedle ní k verandě.

„Jasně.“ Šla dál až k posuvným dveřím; tak blízko k němu se cítila maličká a bezbranná.

Volnou rukou ledabyly odsunul těžké dveře až ke stěně. Z jeho klidné síly jí do břicha proudily vlny napětí. Vnímala ho silně, ale bylo v tom ještě něco jiného. Něco vzrušeného a roztouženého, s čím si bude lámat hlavu později.

Pak byli v její veselé kuchyni se žlutými vzory. Pomohla mu sednout si k osobitému kulatému stolu a starožitná dřevěná židle pod jeho váhou zasténala.

Pippa couvla.

Tu židli zabral úplně celou. Kvůli mokřým vlasům a krvi na obličejí působil primitivním, nebezpečným dojmem.

A ona si ho přivedla do svého bezpečného přístavu.

Mala bolelo na prsou, možná proto, že mu srdce naráželo na žebra způsobem, který byl načisto nezdravý. Rozhodně nepotřebný. Často se probíral uprostřed panické ataky a čerstvý vzduch zřejmě pomáhal, takže obvykle vyběhl ven jako divoké zvíře.

Nenaplánoval si, že tentokrát dostane pecku do hlavy.

Všechno ho bolelo. Hlava, obličej, kyčel, zatracená noha. Ale teplo a vůně čerstvých sušenek vznášející se kolem ho uklidňovaly.

Zamrkal, aby dostal vodu z očí, a soustředil se.

U otevřených dveří přešlapovala Pippa, vlasy jako mokrou kupu na hlavě, na hezky modelovaném obličejí kapky deště. Mrňavé tílko a kalhotky měla promočené a přilepené na převkapivě vlnadné křivky. Její bradavky byly proti tenoučké bavlně jako tvrdé diamanty, a ačkoliv byla drobná, nahé nohy měla vůči tělu krásně dlouhé.

Takhle rychle se jeho penis připojil ke kakofonii bolesti. Tvrdý a nedočkavý.

Pippa vykulila oči.

Rozvaloval se na chatrné židli a nedíval se dolů. Byl jen v boxerkách – a mokrých – takže nejspíš nebylo pochyb, kam se mu zatoulaly myšlenky. „Neublížím ti, Pippo.“ Jméno mu na jazyku znělo divně. Proč?

Polkla, hrdlo se jí pohybovalo s námahou. „To s tvou hlavou mě mrzí. Byla to moje vina.“

Pokud nevyšla ven a nepraštila ho baseballovou pálkou, tak netušil, jak by mohla. „Byla to větev z našeho společného dvorku. Je to moje vina stejně tak jako tvoje.“ Pokusil se setřít krev ze spánku. „Hodíme to na matku přírodu. Ta se ke mně vždycky chovala jako hotová čarodějnice.“

Pippin smích zněl stísněně.

Místnost se mu stále trochu točila kolem hlavy, jinak by už vstal a odešel. „Dej mi minutku, abych se vzpamatoval, a nechám tě na pokoji.“ Přestože se ho k smrti bála, vyběhla do bouřky, když se zranil. Pak ho přivedla k sobě domů. Vsadil by

svých posledních dvacet dolarů, že sem nikdy nepřivedla někoho cizího. Ta žena prostě byla laskavá. „V pořádku?“

Jeho slib jako by ji vyburcoval. Doběhla pro utěrku, přistoupila k němu a přitiskla mu ji na hlavu. „Možná budeš potřebovat doktora.“

Položil ruku přes její, třebaže ho z toho tlaku hlava rozbolela ještě víc. „Už jsem na tom byl hůř, zlatíčko.“ Ruku měla pod jeho dlaní mokrou a hladkou. Malou, jemnou – tak zatraceně křehkou.

Takhle zblízka měl hlavu plnou její vůně pocukrovaných sušenek a něčeho jedinečného, něčeho, co bylo překvapivě svůdné a co byla výhradně ona sama. Kdyby otočil hlavu jen o kousek, měl by ústa u těch vábivých řader. Jeho zaúpění nemělo nic společného s ránou na hlavě.

Povolila stisk. „Mám aspirin.“

Stál mu jako osmnáctiletému smradovi. Taky měl doma Glenlivet. Panák by pomohl. Nebo víc panáků.

Třebaže byly dveře otevřené, malou místnost ovládla tichá důvěrnost. Jeho tělo ji chtělo zkoumat, zatímco mozek vypálil *sakra ne*. Ignoroval tedy Pippina prsa, zvedl hlavu a podíval se jí do očí.

Aha.

UVědomění, varování, strach, zvědavost, touha. Možná to bylo tou nocí nebo možná tím leknutím venku, ale tvářila se zcela otevřeně. Nebyl v kuchyni jediný, kdo sváděl boj mezi tělem a mozkiem.

Sklopila pohled svých safírových očí k jeho hrudi. A pak níž.

Klacek mu v odpověď poskočil, jako by s ní vedl vlastní rozhovor.

Úžasné – opravdu úžasné – jak se jí šířil ruměnec z hrudi po krku nahoru a přes dosud mokrý obličej. „No...“ Hezké růžové rty se jí přitom sotva pohnuly.

Malcolm zadržoval dech. Udělá krok? Pokud ano, bude všemi deseti pro. I když by to byla chyba přívalových rozměrů, ty kalhotky by z ní ve vteřině stáhl. První krok ale musela udělat ona. Chlápek jako on, který proti ní byl o tolik větší, nemohl začít. Nechtěl. Pokud by se ale nabídl, nejspíš by dokázal zemřít šťastný. Nebo aspoň spokojený. Rozhodně vděčný.

Odtáhla ruku a o několik kroků ustoupila a oči zvedla k místu někde za jeho levým ramenem.

Zklamání bylo jako rána kladivem do břicha.

Odkáslala si. „Neumím jednat s lidmi. *Být* s lidmi.“

Naznačovala mu, že má odejít? „Chápu.“ Nejspíš už se dokáže postavit, aniž by se složil.

„Před tebou bydlela v tom domě paní Maloniová, byly jsme kamarádky. Povídaly jsme si, trávilý čas spolu,“ vykládala Pippa tiše. „Byla to dobrá sousedka.“

Žádala ho, aby se stali přáteli? „Já nemám kamarády,“ přiznal a bolest hlavy ustoupila natolik, že dokázal dýchat. „Teda aspoň jsem hodně dlouho žádný neměl.“

Znovu se mu podívala do očí. „Proč ne?“

Nemohl tady sedět s erekcí v mokrých spodcích a navazovat s ní vztah. Například proto, že její nalepené a velice tenké odění odhalovalo každou hladkou linii a křivku jejího těla a jemu se sbíhaly sliny touhou prozkoumat každý jeho centimetr. A tak se opřel dlaní o stůl a přinutil se vstát. „Pippo? Jsem rád, že jsme sousedi, a pokusím se být tvůj kamarád. Ale budeme muset začít zítra, nebo teda dneska, ale později, až budem oba pořádně oblečení.“

Na rtech jí pohrával lehký úsměv. „To je tak trochu směšný.“

To nebylo slovo, které by si vybral, ale úsměv jí oplatil. Už to bylo tak dávno, co byl k někomu skutečně upřímný, že ani nevěděl, jak na to. „Kdybys mě pozvala do ložnice, řekl bych ano.“

Naklonila hlavu. „Já vím.“ Pak mu ustoupila z cesty, aby se mohl vrátit ven. „Myslel jsi to vážně, že budeme kamarádi?“

„Jasně. Proč ne?“ Každá jeho buňka věděla, že teď už Cottage Grove neopustí. Jak by mohl?

„Dobře.“ Mluvila váhavě. „Zítra, později odpoledne, až do-
dělám práci. Projdeme se po pozemku a možná se trochu líp po-
známe. Můžeme se kouknout, jestli tu nečíhají nějaký hrozby.“

Zvláštní výběr slov, skutečně. Žádné poškozené stromy
či problémy s pozemky, ale hrozby. „Dobře. Skoro celej den
mám nějaký pochůzky, ale zařídím si, abych tu později odpo-
ledne byl.“ Nechal si její utěrku a zamířil přes verandu zpátky
do bouřky.

Jedné z mnoha, které se mu připletou do cesty, pokud ho
minulost něčemu naučila.

4

Mal zaparkoval pickup na poloprázdném parkovišti a dvakrát překontroloval adresu, kterou si naškrábal na papírek z lepicího bločku. „Divný,“ zamumlal a rozhlédl se. Budova před ním byla rozhodně postavená v sedmdesátkách. Hranatá, béžová, dvoupatrová.

Ranní jízda z Cottage Grove ve Virgínii k téhle zvláštní budově na kraji DC mu trvala něco přes hodinu a každý kilometr zpytoval moudrost svého rozhodnutí.

Nalevo byl opuštěný trávník s ošuntělými piknikovými stoly a napravo se táhla řada podobných budov. Za sebou měl mezistátní dálnici. Vládl tu klid – až strašidelný.

Zaváhal, než zamkl SIG do přihrádky na rukavice, protože bez papírů nemohl dost dobře nakráčet do vládní budovy se zbraní. Pokud to *byla* vládní budova. Klidně to mohla být jedna ze satelitních kanceláří pro přebytečné pracovníky, takže skoro vládní.

Vyskočil a dopadl na mokrý chodník. Déšť polevil, jen mrholilo, ale přesto mu cestou kolem zaparkovaných vozidel ke skleněným vstupním dveřím zvlhly vlasy.

Interiér nikdo nezmodernizoval. Ošlapané žluté dlaždice, deska na stěně s nesourodými písmeny, zašlá bílá barva na zdech. Žádné zabezpečení a naprosté ticho. Napravo byly dva výtahy z dřevotřísky. Mal zamířil k desce a nepřekvapilo ho, že tam není zmíněno RNO. Měl snad špatnou adresu?

Staříčká zdviž se otevřela a vystoupil z ní Angus Force. Měl na sobě oblek a vypadal jako federál ze starých časů. Ač měl vlasy kratší než předtím, stejně to pořád bylo vrabčí hnízdo. Zkrotl ho gelem a měl úhledně uvázanou kravatu. „Weste.“

Mal se rozhlížel po přízemí, kde bylo ticho jako v hrobě. Všechny dveře do kanceláří byly zavřené. „Máš to tady hezký.“

„Tělocvična je v přízemí na konci budovy,“ blýskl po něm Force rychlým úsměvem. „Podle tebe je to tu hezký? Počkej, až uvidíš svou kancelář.“ Zaplul zpátky do výtahu.

Mal potřásl hlavou a následoval ho. Výťah škytl, když nastoupil. „Nechci se připojit k tvému týmu.“ Zvlášť ne v téhle pekelné díře. „Říkal jsi, že jestli přijdu, dáš mi materiály, co máte údajně na Pippu.“

„Takže teď je to Pippa, jo?“ zamumlal Force a stiskl knoflík nejvíc vlevo. „Už si tykáte? Seš *vážně* dobrej.“

Mal na návnadu neskočil a výtah mezitím začal klesat. „Jedeme dolů.“

„Jo. Tobě nic neunikne, detektive,“ prohodil Force vesele a zatahal se za vázanku.

„Co dělá národní obrana na takovémhle místě?“ Zvědavost je mrcha.

Sjeli dvě podlaží a dveře se otevřely do malého výklenku s blikajícím světlem. Staré dveře napravo vypadaly jako od skříně a menší nalevo nad sebou měly letitou a nakřivo pověšenou cedulku označující toalety. „Jsme takový špinavý tajemství, který nikdo nechce mít vedle sebe,“ vysvětloval Force a prošel alkovnou. „A lhal jsem.“

Mal ho následoval a uviděl otevřenou kancelář s několika starými, poškrábanými stoly, na některých byly vysoko naskládané zaprášené krabice. Podél jedné stěny se válelo smetí a vyřazené počítače. „V čem?“

„Nemáš kancelář.“ Force ukázal na čtvery otevřené dveře na druhé straně velké místnosti. „Zleva doprava: můj kancl, vyšetřovna jedna a dva a počítačový středisko.“ Máchl rukou kolem sálu. „Můžeš si klidně vybrat stůl. Říkal jsem si, že je uspořádám do kruhu, tak nějak znovu. Co myslíš?“

Mal po něm střelil pohledem. „Je mi úplně jedno, jak to vyzdobíš.“ Nátěr na zdech se loupal a žlutavá světla na stropě bzučela. Podlahu tvořil holý beton. „Prostě mi dej ty složky.“

Výtah cinkl a otevřel se.

Mal se pootočil, aby na něj viděl. Chlápek, který z něj vystoupil, vypadal, jako by patřil do superhrdinského filmu.

Jako záporák.

Mohutný, děsivý, psychopatický záporák.

Force se usmál. „Právě včas, podplukovníku Clarenci Wolfe, toto je detektiv Malcolm West.“

„Už nejsem detektiv,“ prohlásil Mal ve chvíli, kdy Wolfe zamumlal: „Nejsem podplukovník.“

„Správně,“ řekl Force, otočil se a zašel dál do místnosti. „Pořád zapomínám. Vlastně bych vás oba rád přijal jako agenty RNO.“

Wolfe se rozhlédl a povzdechl si. Měl potrhané džíny, rozervané tričko a obnošenou koženou bundu. Vlasy měl ostříhané nakrátko, oči hnědé a bradu jako skálu. Od levého spánku až ke krkavici se mu táhla jizva. Musel měřit nejméně metr osmdesát, možná víc. „Tohle místo je horší, než jsem si včera myslel.“

Co se to tu děje? Mal zaletěl pohledem k vyšetřovným. „Když jsi říkal, že je tohle nová jednotka, tak jsi nepřeháněl.“

„Ne.“ Force prošel mezi stoly a vešel do vyšetřovny dvě.

Mal se úkosem podíval na Wolfe, který jeho pohled opětoval.

„Proč už nejste detektiv?“ zeptal se Wolfe.

„Proč už nejste podplukovník?“ kontroval Mal.

„Povídá se, že jsem šílený.“ Wolfe se obrátil a následoval Force do místnosti. Na tak velkého muže se pohyboval se zvláštním půvabem.

Vypadal šílený. Povídačky měly často pravdu. Mal se znovu rozhlédl a pak zamířil mezi stoly ke dveřím a nahlédl dovnitř. Obrovské bílé tabuli s připraveným případem čelil dlouhý konferenční stůl. Okamžitě zachytil fotku Pippy v řadě s několika dalšími ženami napravo. Nahoře přes celou desku bylo naškrábáno označení „An Teaghlaigh“.

Force si všiml, kam se dívá. „To v gaelštině znamená rodina.“

Wolfe vyškubl židli od stolu a složil na ni svalnaté tělo. „Je to můj případ? Ten, co mě dostane zpátky do hry?“

„Ne. Na tomhle bude hlavní vyšetřovatel West,“ vysvětlil Force a ukázal Malcolmovi, ať se posadí. „Jestli zůstane.“

Mal si pomalu vytáhl židli a na prsou se mu usadil kámen. „Máš dvě minuty, abys mi řekl, o co jde. Potom padám.“ Proč by chtěl Force na tenhle případ někoho s jeho schopnostmi?

Dovnitř přitápnal ten obrovský pes ze včerejška, rozhlédl se a pak si našel kout, kde sebou plácl.

„To je Roscoe,“ představil ho nevzrušeně Force. „Je to dobrý pes, ale má pár mušek.“

Mušek? Padesátikilový německý ovčák s muškami? To prostě znělo fakt skvěle. Malcolm vrátil pozornost k tabuli, kde byla nalevo jasně označená fotografie nějakého muže. Měl pronikavé hnědé oči, hranaté rysy a delší hnědé vlasy. Mladý Johnny Depp před tužkou na oči. „Kdo je Isaac Leon a proč jsou pod jeho jménem řecký písmena alfa a omega?“

Force se opřel o stěnu nalevo. „Leon je vůdce jednoho kultu a tvrdí, že je alfa a omega. Jeho lidi mu říkají Jednička.“

„Jenom Kristus je alfa a omega,“ podotkl tiše Wolfe sledující psa v koutě. „To vaše štěně vypadá hladově.“

„Nekousejte ho a on nekousne vás,“ opáčil Force.

Takže mohutný bývalý voják zná něco z bible. Mal ukázal hlavou na obrázky čtyř žen. „Předpokládám, že to jsou členky toho malýho kultu?“ Všechny čtyři byly krásné, ale Pippa v sobě měla něco zvláštního. Musely to být ty její oči.

Force kývl. „Ano. Tyto jsme zatím dokázali identifikovat. Všechny kult opustily a od té doby vedou život mimo systém. Našli jsme jenom Pippu a ženu, co se teď jmenuje Trixie.“

„Mohly by být nevinný,“ zamumlal Mal s pohledem upřeným na její fotografii. Byla pořízená nejméně před pěti lety, možná dříve. Vlasy měla delší a obličej plnější.

„Pravda.“

Force sáhl do jedné z krabic poházených po místnosti a vydal fotku, kterou přilepil pod tu Pippinu. „Pořád se teprve organizujem. Tuhle je její matka Janice. Myslíme si, že je pořád ještě členkou kultu.“